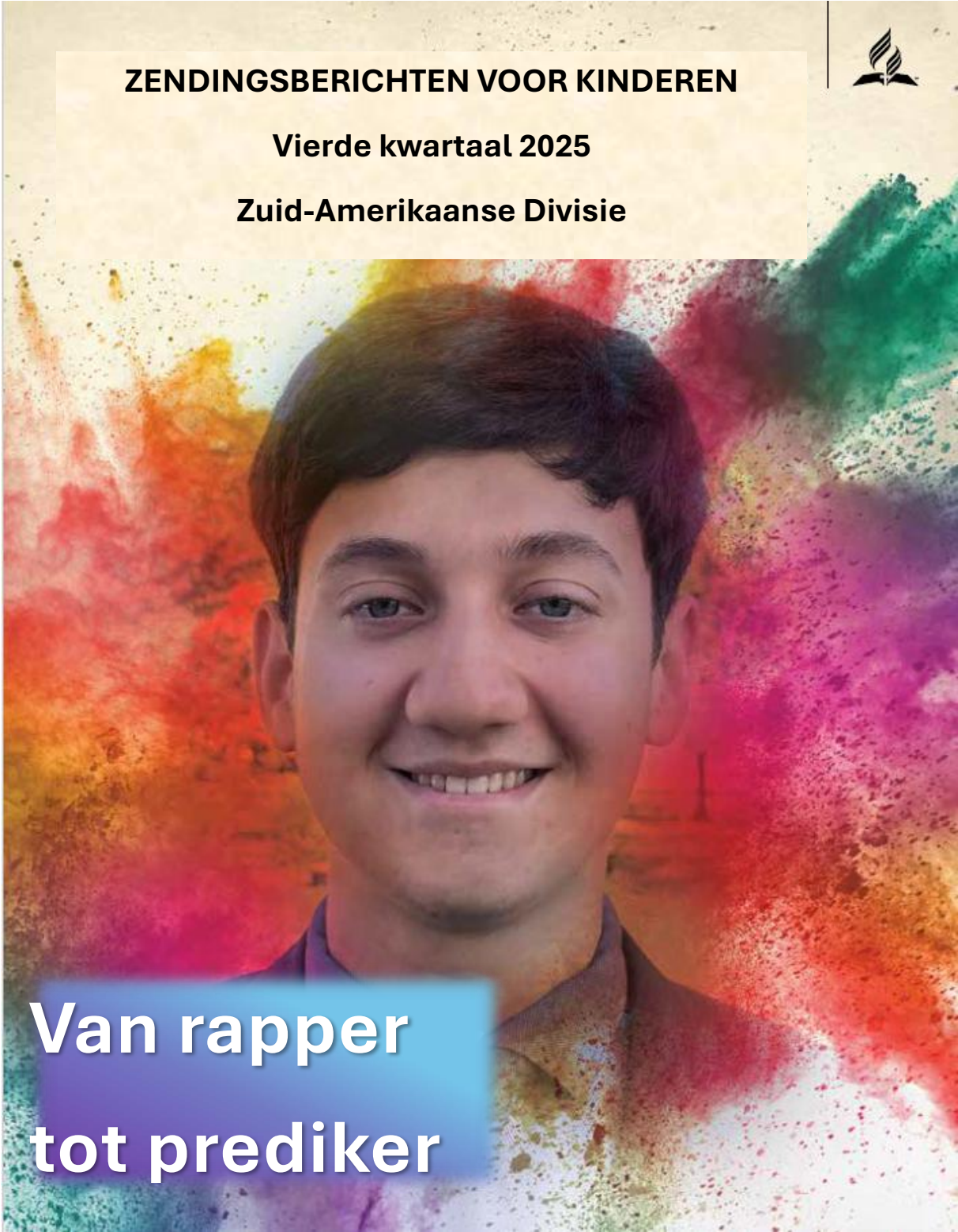

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Vierde kwartaal 2025

Zuid-Amerikaanse Divisie

**Van rapper
tot prediker**

Een zendeling van drie jaar

Chili, 4 oktober

Catalina

De driejarige Catalina vond het leuk om een zendeling te zijn op Paaseiland. Ze verhuisde met haar ouders van hun huis op het Chileense vasteland in Zuid-Amerika naar het eiland. Paaseiland hoort bij Chili, maar ligt midden in de Stille Oceaan – ver, ver weg van de rest van Chili.

Catalina merkte al snel dat het leven op Paaseiland anders was dan thuis. Veel mensen op Paaseiland droegen geen schoenen. Catalina vond dat helemaal niet erg. Ze liep graag op blote voeten! Thuis werd het in de winter koud. Maar op Paaseiland was het de hele tijd vreselijk warm. Catalina vond dat niet erg. Het leek niet zo warm als ze op blote voeten liep! Thuis reisde het gezin met de auto. Maar op het eiland reden vader en moeder rond op de motor. Catalina vond het niet erg om met hen mee te rijden. De koele wind voelde aangenaam op warme dagen.

Catalina reed op de motor toen vader en moeder 's avonds laat gezinnen bezochten om hun over Jezus te vertellen. Ze reed op de motor toen papa en mama 's ochtends vroeg bij de burgemeester langskwamen om hem over Jezus te vertellen. Ze was altijd bij haar ouders.

Iedereen was dol op Catalina. Iedereen zei dat ze zo schattig en aardig was. Catalina vond al die aandacht niet erg, vooral niet als mensen haar bleven uitnodigen voor verjaardagsfeestjes. Ze hield van verjaardagsfeestjes! Voor Catalina betekende een zendelingskind zijn veel zendingsbezoeken met papa en mama en veel verjaardagsfeestjes. Catalina vond het leuk om een zendelingskind op Paaseiland te zijn.

Toen gebeurde er op een dag iets heel engs. Catalina reed met papa en mama op de motor naar het vliegveld. Ze wilden afscheid nemen van een groep van 30 adventistische bezoekers die voor een korte zendingsreis naar Paaseiland waren gekomen. Het was een erg warme dag toen papa en mama iedereen op de parkeerplaats van het vliegveld uitzwaaiden. Terwijl Catalina wachtte, boog ze zich voorover bij de motor en raakte haar buik de gloeiend hete uitlaatpijp van de motor.

‘Wahhhhhh!’ huilde Catalina. Papa en mama keken naar het kleine meisje. ‘Wat is er?’ vroeg mama. ‘Wahhhhhh!’ riep Catalina. Papa zag een grote rode vlek op Catalina's buik. Hij wist meteen wat er gebeurd was. ‘O nee!’ zei hij.

Een van de dertig adventistische bezoekers op de parkeerplaats was arts, en hij keek naar Catalina's buik. Hij zei dat ze meteen naar het ziekenhuis moest. Papa sprong op de motor. Mama ging achter hem zitten en hield Catalina in haar armen. Toen bad papa voor Catalina en een veilige reis, en ze vertrokken naar het ziekenhuis. Papa en mama baden de hele weg.

Catalina huilde de hele weg. De wond deed pijn als haar shirt ertegenaan kwam. Mama tilde haar shirt op, maar de wond deed pijn als de wind ertegenaan blies. De koele wind die zo prettig aanvoelde op warme dagen, voelde nu niet zo prettig. ‘Wahhhhhh!’ riep Catalina.

Alles is dichtbij op Paaseiland en het duurde maar vijf minuten om het ziekenhuis te bereiken. Gelukkig was de kinderarts in het ziekenhuis, maar hij onderzocht een ander kind. Catalina moest 30 minuten wachten. Maar toen liet de dokter haar voorgaan in een lange rij andere wachtende kinderen, omdat ze zo klein was.

De dokter onderzocht de rode plek en plakte er een groot, wit verband op. Hij zei tegen Catalina dat ze om de dag terug naar het ziekenhuis moest komen tot de wond genezen was.

Catalina voelde zich beter met het verband. Thuisgekomen bad ze tot God om haar buikje te genezen. Ze bad elke dag voor haar buikje. Na drie weken was de wond volledig genezen. De rode plek was verdwenen en er bleef alleen een klein wit litteken over. Catalina was zo blij! Ze wist dat God haar gebeden had verhoord en ze vertelde het iedereen.

Vóór het ongeluk was iedereen dol op Catalina. Na het ongeluk waren ze niet alleen dol op haar, maar waren ze ook onder de indruk van haar geloof. Iedereen zei dat ze zoveel van God hield. Catalina was niet alleen een driejarig zendelingkind op Paaseiland. Ze was ook een driejarige zendeling die iedereen over Jezus vertelde.

Catalina en haar ouders werkten samen met de Adventist Volunteer Service op Paaseiland. Een van de zendingsprojecten van dit kwartaal is een nieuw Adventist Volunteer Service-centrum aan de Chile Adventist University, waar studenten leren om zendeling te worden. Bedankt voor jouw bijdrage.

De kracht van de hemel

Chili, 11 oktober

Mana

Mana Henua's naam betekent 'Kracht van de aarde.' Mana betekent 'kracht' en Henua betekent 'aarde'. Maar iedereen noemt hem gewoon Mana.

Mana is 12 jaar oud en woont op Paaseiland. Paaseiland maakt deel uit van Chili. Maar het ligt ver, ver weg van het vasteland van Chili, op het Zuid-Amerikaanse continent. Paaseiland ligt in de Stille Oceaan en ver, ver weg van alles. Maar Paaseiland is niet ver, ver weg van God.

Mana begon over God te leren toen hij nog een kleine jongen was en zijn oma hem op sabbat meenam naar de kerk. Maar hij ging niet elke sabbat. Soms was hij moe en wilde hij uitslapen. Andere keren wilde hij gewoon thuis ontspannen. Dus ging hij soms met oma mee, en andere keren bleef hij thuis.

Maar toen verhuisde een zendelingenfamilie naar Paaseiland. Het gezin opende een Pathfindersclub in de adventkerk en nodigde Mana uit om zich aan te sluiten. Mana wist niet zeker of hij Pathfinder wilde worden. Hij was nooit Pathfinder geweest. Hij vreesde dat het te moeilijk voor hem zou zijn en dat hij zou falen. Hij was bang.

Mana dacht heel lang na over de uitnodiging van de zendelingen om zich bij de club aan te sluiten. Hij wilde echt, heel graag nee zeggen. Maar toen had hij een gesprek met God. Het was sabbatmiddag en hij was 's ochtends niet met oma naar de kerk geweest. Hij voelde zich moe en wilde thuis uitrusten.

Mana lag te ontspannen op zijn bed toen zijn gedachten zich op de Pathfinders richtten. Hij herinnerde zich de uitnodiging en voelde zich weer bang. 'God, wat moet ik doen?' zei hij. 'Moet ik me aansluiten of niet?' Toen vertelde hij God over zijn angsten. 'Ik ben bang,' zei hij. 'Ik heb het gevoel dat ik het niet goed zal doen. Ik wil niet falen.' Toen antwoordde God. Mana hoorde geen stem, maar hij had het gevoel dat God tot zijn hart sprak. 'Wees niet bang,' zei God. 'Als je faalt, maakt het niet uit, want ik zal je optillen en dan kun je het opnieuw proberen.' In een oogwenk verdwenen al Mana's angsten. Hij was niet meer bang. Hij werd een Pathfinder.

Mana vond het geweldig om Pathfinder te zijn, hij hield van de clubactiviteiten en hij vond het vooral leuk om meer over God te leren. Toen gaf oma haar hart aan Jezus en liet zich dopen. Oma's zus liet zich ook dopen. Mana zag hen onder water gaan en wilde zich ook laten dopen. Mana sprak over zijn verlangen met de zendelingen en ze waren zo blij! Ze stelden voor dat hij zich zou laten dopen op een groot Pathfinderskamp op het vasteland van Chili. Moeder was aanvankelijk niet blij met het idee. Maar toen ze zag hoe blij Mana was in de kerk en met de Pathfinders, stemde ze toe.

Mana liet zich dopen op het kamp en werd de eerste Pathfinder op Paaseiland die zich liet dopen. Thuisgekomen zag mama dat hij nog gelukkiger was dan voorheen. Ze wilde net zo gelukkig zijn. Dus liet ze zich ook dopen. Mana keek met een brede glimlach toe hoe mama precies vier maanden na zijn doop onder water verdween in de Stille Oceaan.

Mana's volledige naam betekent 'Kracht van de aarde.' Maar Mana gelooft dat echte kracht alleen uit de hemel komt. Het is de kracht van God in de hemel die zijn angst om Pathfinder te worden wegnam. Het is de kracht van God in de hemel die mama ertoe bracht zich te laten dopen. Het is de kracht van God in de hemel die geluk geeft. 'God kan elk deel van de wereld bereiken,' zegt hij. 'Hoe ver je ook weg bent, God kan erheen gaan.' Mana is nog steeds soms bang. Maar wanneer hij bang is, herinnert hij zich wat God hem die sabbatmiddag in zijn slaapkamer vertelde. 'Elke keer dat ik bang ben, herinner ik me dat God belooft me op te tillen,' zegt hij.

Mana sloot zich aan bij de Pathfinders op uitnodiging van zendelingen van de Adventist Volunteer Service. Een van de zendingsprojecten voor dit kwartaal is een nieuw Adventistisch Vrijwilligerscentrum aan de Chile Adventist University, waar studenten kunnen leren om zending te worden. Dankjewel voor je gulle gift aan dit belangrijke project.

Een verdwenen koekenpan

Chili, 18 oktober

Kala

Kala is zes jaar oud en woont op een van de eenzaamste plekken ter wereld. Kala woont op Paaseiland. Paaseiland maakt deel uit van Chili in Zuid-Amerika. Maar het ligt ver, ver weg van het Zuid-Amerikaanse continent. Paaseiland ligt ongeveer 4000 kilometer ten westen van Chili in de Stille Oceaan. Maar hoewel Paaseiland zo afgelegen ligt, is het niet vergeten door God, die alles ziet, hoort en weet.

Kala leerde over God van zendelingen in de adventkerk op Paaseiland. Kala ging op sabbat met haar oma naar de kerk. Ze ging ook naar de kerk om deel te nemen aan de Avonturiersclub die de zendelingen hadden opgericht. Kala hoorde de zendelingen zeggen dat Jezus van mensen houdt en klaarstaat om hen te helpen. Ze vroeg zich af of dat waar was. Ze dacht: 'Houdt Jezus echt van mensen? Is Hij echt bereid om hen te helpen?'

Toen merkte ze dat mama hard werkte om te koken, schoon te maken en voor haar en haar twee zusjes te zorgen. Mama vond op de een of andere manier de kracht om alles te doen. Kala dacht: 'Het moet Jezus zijn die mama heeft geholpen.'

Ze merkte dat papa hard werkte om hun huis op te knappen. Papa vond op de een of andere manier de energie om dingen op te knappen. Kala dacht: 'Het moet Jezus zijn die papa heeft geholpen.' Toen dacht ze: 'Jezus houdt van mama. Jezus houdt van papa. Maar houdt Jezus echt van mij? Is Hij echt bereid om me te helpen?'

Korte tijd later verloor mama haar koekenpan. Ze wilde lunch maken en had daarvoor de koekenpan nodig.. Kala had honger en wilde eten. Ze wilde dat mama de koekenpan vond. Maar het leek erop dat de lunch geannuleerd moest worden als de koekenpan niet gevonden kon worden. Kala beseftte dat ze Jezus' hulp echt heel erg nodig had. Dus bad ze. Toen begon ze in huis rond te kijken naar de vermiste koekenpan.

Eerst ging ze naar de kast in haar slaapkamer. Binnen zag ze het hemelsblauwe uniform dat ze naar school droeg. Dieper gravend in de kast vond ze haar schoolrugzak. Ze was blij de rugzak te zien. Die was ze laatst kwijtgeraakt. Maar meer dan de rugzak moest ze mama's vermiste koekenpan vinden.

Kala liep naar het schoenenrek bij de deur. Daar zag ze een heleboel schoenen. Ze had haar schoenen gevonden. Ze vond de schoenen van haar zus Lana. Ze vond de afstandsbediening van de televisie en een hoofdkrans van kunstbloemen. Ze vond zelfs schoenen die haar zus Mia laatst was kwijtgeraakt. Ze was blij Mia's vermiste schoenen te vinden. Maar meer dan Mia's vermiste schoenen moest ze de vermiste koekenpan van mama vinden.

Kala ging terug naar haar slaapkamer. Ze zag haar speelgoed, groot en klein, verspreid over de vloer liggen. Al dat speelgoed had in haar speelgoedkist moeten worden opgeborgen, zodat de slaapkamer netjes en opgeruimd zou zijn. Kala had op dat moment geen zin om haar

speelgoed op te ruimen, maar ze vroeg zich af of er nog speelgoed in de speelgoedkist was achtergebleven. Ze liep naar de speelgoedkist en opende hem. Binnenin zag ze maar twee dingen: een pop en... mama's vermiste koekenpan!

Kala was dolblij! Ze had geen idee hoe de vermiste koekenpan in haar speelgoedkist terecht was gekomen. Het kon haar niet schelen. Ze was gewoon blij dat de koekenpan was gevonden. Een brede glimlach verscheen op haar gezicht die van oor tot oor reikte. Dank U, Jezus, dat U me geholpen hebt de koekenpan te vinden!' riep ze uit. Ze pakte de koekenpan en rende naar de keuken. 'Mam!' riep ze terwijl ze rende. 'Je kunt lunch maken!' Zo kon Kala die dag de lunch niet overslaan. Die middag smaakte de lunch bijzonder goed, omdat hij bereid was in een koekenpan die als een gebedsverhoring voelde.. Kala glimlachte blij terwijl ze at. Jezus had haar geholpen. Hij hield echt van haar.

Kala leerde over Jezus van zendelingen van Adventist Volunteer Service. Een van de zendingsprojecten van dit kwartaal is een nieuw Adventistisch Vrijwilligerscentrum aan de Chile Adventist University, waar studenten worden opgeleid tot zendelingen. Dank je voor je gulle giften aan dit belangrijke project.

God hoort alles

Chili, 25 oktober

Tane Tau

Moeder vertelde de 11-jarige Tane Tau dat er een Pathfinderclub zou openen in de adventkerk op Paaseiland. Wil je mee?' vroeg ze. Tane Tau wist niet zeker of hij wel wilde. Laat me er even over nadenken,' zei hij.

Tane Tau was een beetje bang. Hij vroeg zich af of de andere kinderen hem zouden pesten bij de Pathfinderclub. Hij vroeg zich af of hij erbij zou horen. Dus de jongen dacht er even over na of hij wel lid zou worden. Toen dacht hij: 'Waarom denk ik er zo lang over na? Ik ga gewoon naar de Pathfinderclub en dan kom ik er vanzelf achter.'

Tane Tau vond de Pathfinderclub meteen leuk. Niemand plaagde hem. Hij paste er heel goed bij en hij maakte veel nieuwe vrienden. Er waren heel veel kinderen om vrienden mee te maken in de Pathfinderclub. Toen Tane Tau arriveerde, waren er ongeveer 90 Pathfinders in de club. Het leek erop dat veel moeders hun kinderen over de nieuwe club op Paaseiland hadden verteld.

Als Pathfinder leerde Tane Tau over God van de zendelingen die de club hadden geopend. Hij leerde dat God altijd voor hem zou zorgen. Hij leerde dat God altijd zijn gebeden verhoorde. Hij was blij te horen over zo'n liefdevolle God. Hij had al tot God gebeden en zich afgevraagd of God hem hoorde. Want, slechts een maand voordat hij Pathfinder werd, had Tane Tau vernomen dat zijn tante borstkanker had, ver weg op het vasteland van Chili. Hij zag dat zijn moeder zich zorgen maakte over de kanker. Ze huilde vaak. Ook in de kerk, waar ze elke zondag naartoe ging, waren de mensen bezorgd. Als hij met haar naar de kerk ging, hoorde hij mensen voor zijn tante bidden. Dus besloot Tane Tau ook voor zijn tante te bidden. Elke avond, voordat hij ging slapen, bad hij: 'God, genees alstublieft mijn tante. Help haar om beter te worden. Help haar om zich goed te voelen.' Zelfs terwijl Tane Tau elke avond bad, vroeg hij zich af of God zijn gebeden wel hoorde.

Toen sloot hij zich aan bij de Padvindersclub en hoorde van de zendelingen dat God zijn gebeden inderdaad hoorde. Hij was blij en bleef bidden. 'God, genees alstublieft mijn tante,' bad hij. 'Help haar om beter te worden en zich goed te voelen.'

Een jaar ging voorbij. In die tijd bad Tane Tau voor andere dingen, en God verhoorde die gebeden. Toen Tane Tau om hulp vroeg bij toetsen op school, hielp God hem om met goede cijfers te slagen. Toen hij bad voor zijn zieke hond, hielp God de hond om beter te worden. Toen, in april, precies een jaar en twee maanden nadat hij voor zijn tante was begonnen te bidden, kreeg hij het goede nieuws dat ze beter was. De borstkanker was volledig verdwenen. Ze was genezen!

Moeder was zo blij! Tane Tau was zo blij! God had zijn gebeden verhoord. Nu bidt de jongen tot God over alles in zijn leven. Hij bidt voor het eten dat hij eet. Hij bidt voor het slapengaan.

Hij bidt voor een goede gezondheid van vader en moeder. Hij twijfelt er niet aan dat God zijn gebeden hoort. ‘God verhoort mijn gebeden,’ zegt hij.

Tane Tau sloot zich aan bij een Pathfinder-club die werd opgericht door zendelingen van Adventist Volunteer Service. Een van de zendingsprojecten van dit kwartaal is een nieuw Adventist Volunteer Service-centrum aan de Chile Adventist University, waar studenten worden opgeleid tot zendeling. Dank je voor je gulle gift aan dit belangrijke project.

Het gezin naar de kerk brengen

Brazilië, 1 november

Ana

De kleine Ana kwam op een woensdagmiddag bij mama thuis in Brazilië. Je hebt me nog nooit meegenomen naar de kerk,' zei ze. 'Waarom neem je me niet mee naar de kerk?' Mama was sprakeloos. Duizenden gedachten vulden haar hoofd. Ze vroeg zich af: 'Waarom heb ik mijn kind nog nooit meegenomen naar de kerk? Sommige kinderen klagen dat ze naar de kerk moeten, maar mijn dochter klaagt dat ik haar niet meeneem naar de kerk.' Mama voelde zich vreselijk. Ze kon maar één ding zeggen. 'Oké, ik breng je wel,' zei ze. 'Wanneer?' vroeg Ana. 'Ik kijk wel hoe laat de kerk begint en dan breng ik je wel,' zei mama. 'Goed,' zei Ana.

De vijfjarige Ana en haar gezin waren geen adventisten, maar ze hadden wel over adventisten gehoord toen Ana zwemles kreeg van een adventistische leraar. De leraar had Ana uitgenodigd om avonturier te worden. Bij de avonturiersclub hadden andere kinderen haar gevraagd waarom ze op sabbat niet naar de kerk ging. Daarom vroeg ze mama waarom ze niet naar de kerk gingen. Diezelfde dag belde mama de leider van Ana's Adventurer Club om te vragen hoe laat de kerkdienst op sabbat begon.

De volgende dag, op donderdag, liep Ana weer naar mama toe. 'Wanneer gaan we naar de kerk?' vroeg ze. Mama legde uit dat het donderdag was en dat de kerkdienst op zaterdag zou zijn. 'Zaterdag is nog maar twee dagen,' zei mama. 'Waarom duurt het zo lang?' klaagde Ana. Toen klaarde ze op. 'Oké, prima,' zei ze. 'Nog maar twee dagen.' De volgende dag, op vrijdag, zei Ana opgewonden: 'Morgen gaan we naar de kerk, toch mama?' Mama knikte met een glimlach.

Ana werd vroeg wakker op sabbat. Het was half zeven en ze rende naar mama, die vast lag te slapen bij papa in hun bed. 'Mama, vandaag is de dag dat we naar de kerk gaan!' riep ze uit. Mama was verbaasd dat Ana zo vroeg op was. Normaal gesproken was het een hele klus om haar wakker te krijgen voor de kleuterschool, en nu was ze klaarwakker en klaar om naar de kerk te gaan. Het was mama's beurt om niet op te willen staan. 'Waarom slaap je niet wat meer?' zei ze. 'Het is zo vroeg.' 'Nee!' zei Ana. 'Ik kan niet langer slapen. Ik moet douchen en me aankleden.'

Een paar uur later nam mama Ana en haar zusje Helena mee naar de kerk. Papa zei dat hij niet kon gaan omdat hij het druk had. Ana genoot erg van de kerk. De week erna vroeg ze elke dag: 'Gaan we volgende sabbat naar de kerk?' Mama vond het leuk om haar twee dochters elke sabbat mee naar de kerk te nemen. Ze ging ook graag naar de kerk. Na drie maanden gaf ze haar hart aan Jezus en liet zich dopen.

Ondertussen begon Ana papa te vragen om mee naar de kerk te gaan. 'Wanneer ga je?' vroeg ze. Papa was blij dat Ana van de kerk hield, maar hij leek het altijd te druk te hebben. 'Papa is zich nog steeds aan het voorbereiden om te gaan,' zei hij. 'Ik ga wel een keer.' Ana

accepteerde geen nee. 'Je gaat toch volgende sabbat?' zei ze. Papa kon maar één ding zeggen. 'Oké, ik ga wel,' zei hij. Maar toen de sabbat aanbrak, ging hij niet.

Ana was elke keer overstuur als papa van gedachten veranderde. Ze huilde en zei: 'Papa, je moet gaan!' Vele maanden gingen voorbij. Op een vroege sabbatochtend kwam Ana naar de slaapkamer van haar ouders om papa uit te nodigen voor de kerk. 'Ga je vandaag?' vroeg ze. 'Nee, niet vandaag,' zei hij. Ana plofte neer op bed en sloeg haar armen stevig over elkaar. 'Dan ga ik vandaag niet,' zei ze. 'Nee, ga met je moeder en zus mee,' zei papa. 'Nee,' zei Ana. 'We moeten als gezin gaan. Ik ga niet tenzij jij ook gaat.'

Papa kon maar één ding doen. Papa ging naar de kerk. Het was de gelukkigste dag van Ana's leven! Haar ogen straalden en haar lippen glimlachten. Haar hele gezin was op sabbat samen in de kerk. Een paar maanden later gaf ook papa zijn hart aan Jezus en werd hij gedoopt. Nu droomt Ana ervan om al haar ooms en tantes mee naar de kerk te nemen. Ze droomt ervan dat ook zij gedoopt zullen worden.

Bid dat veel mama's en papa's, ooms en tantes in Brazilië hun hart aan Jezus zullen geven met behulp van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook wel bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject. Een deel van de collecte is bestemd voor de opening van een kerk voor kinderen bij de Pernambucano Adventist Academy, gelegen in de regio van Brazilië waar Ana en haar familie wonen. Bedankt voor het plannen van een gulle collecte voor dit belangrijke project.

Klappen voor Jezus

Brazilië, 8 november

Antony

Klap in je handen. Klap nog een keer in je handen. Waarom maken mensen geluid met hun handen? Soms klappen mensen in hun handen om blijdschap te tonen. Soms klappen mensen in hun handen om waardering of goedkeuring te tonen, zoals na het horen van een prachtig lied op een concert.

De twaalfjarige Antony stond buiten bij een oud huis in Brazilië en klapte luid in zijn handen. Klap! Klap! Klap! De jongen klapte niet in zijn handen om zijn blijdschap te tonen. Hij klapte niet om te laten zien dat hij het oude huis of iemand in het huis mooi vond. Hij had nog een andere reden. Hij klapte in zijn handen, want er was geen deurbel. Het huis was zo oud en vervallen, dat er niet eens een deur was om op te kloppen..

Klap! Klap! Klap! Antony klapte omdat hij de aandacht wilde trekken van de mensen in het huis. Hij wilde dat de mensen naar buiten kwamen omdat hij ze iets belangrijks te vertellen had. Klap! Klap! Klap! Eindelijk kwam er een oude vrouw naar buiten. . Ze vroeg zich af waar al dat geklap voor was. Ze keek en zag de jongen met zijn moeder staan.

Antony was blij de oude vrouw te zien. Met een brede, stralende glimlach zei hij: 'Goedemorgen! We zijn hier om je uit te nodigen voor een speciale bijeenkomst met lofprijzing en hapjes vanavond. Maar het allerbelangrijkste: vanavond delen we het Woord van God.'

De oude vrouw wist niet zeker of ze wel naar de bijeenkomst wilde gaan. Antony glimlachte nog breder. 'Kom gewoon!' zei hij. 'Je zult het leuk vinden.' Het was moeilijk voor de oude vrouw om zo'n speciale uitnodiging van zo'n vrolijke jongen af te slaan. Ze glimlachte en stemde ermee in om die avond naar de zevendedagsadventisten te komen voor de evangelisatiebijeenkomst.

Antony en zijn moeder vertrokken en liepen naar het volgende huis. Ook dat was oud en viel uit elkaar. Het had ook geen deur. Antony vouwde zijn handen en klapte. Klap! Klap! Klap! Even later verscheen er een man. Hij leek niet blij de jongen en zijn moeder te zien. 'Wat willen jullie?' vroeg hij nors. Antony glimlachte. 'Goedemorgen!' zei hij. 'We zijn hier om jullie uit te nodigen voor een speciale bijeenkomst met lofprijzing en hapjes vanavond. Maar het allerbelangrijkste is dat we vanavond het Woord van God delen.'

De man verzoon een excuus dat hij het die avond druk had. Maar Antony gaf niet op. Hij glimlachte nog breder. 'Kom alsjeblieft,' zei hij. 'Je zult ervan genieten.' Het was moeilijk voor de man om de uitnodiging van de jongen af te slaan. Hij slaagde erin een flauwe glimlach te creëren en stemde toe. Zo liep Antony met zijn moeder urenlang op en neer door de straat, klapte voor de huizen en nodigde mensen uit om naar de kerk te komen.

Klap! Klap! Klap! Klap! Klap! Klap! Klap! Klap! Klap!

Toen mensen Antony's glimlach zagen en zijn aanhoudende uitnodiging hoorden, stemden velen in om te komen. Sommigen vroegen ook om gebed, en Antony bad voor hen. Die avond was Antony blij dat veel mensen die hij had uitgenodigd naar de bijeenkomst kwamen. Hij was blij dat ze gekomen waren om meer over Jezus te leren. Hij was blij dat hij in zijn handen kon klappen voor Jezus. 'Het maakt me zo blij om mensen uit te nodigen,' zei hij. 'Ik voel me geweldig. Jezus kan hun hart raken omdat ik hen heb uitgenodigd.'

Bid dat veel mensen in Brazilië Jezus zullen leren kennen met behulp van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook wel bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject. Een deel van de collecte zal helpen bij de opening van een kerk voor kinderen in de Pernambucano Adventist Academy, gelegen in de regio van Brazilië waar Antony en zijn gezin wonen. Bedankt voor het plannen van een gulle gift voor dit belangrijke project.

Een grote bijeenkomst in een garage

Brazilië, 15 november

Dafne

Het was gewoon niet eerlijk. Elke vrijdagavond kwamen moeder en een groep andere volwassenen bij de burens bijeen om over Jezus te praten. Maar er was geen groep kinderen die over Jezus praatte. De tienjarige Dafne en haar grote zus, de dertienjarige Isadora, zaten op de bank in hun huis in Brazilië en praatten erover hoe oneerlijk het gewoon was. Toen kregen de zussen een idee. Ze renden naar moeder in een andere kamer. 'Hé, mam,' vroeg Dafne. 'Kunnen we een kindergroep oprichten om over Jezus te praten?' Moeder glimlachte. 'Dat is een geweldig idee!' zei ze.

Dafne en Isadora gingen meteen aan de slag. Ze gingen terug naar de bank en schreven ideeën voor een kindergroep op een papiertje. Ze werkten een hele week aan een plan voor het programma. Ze moesten ook een plek vinden om elkaar te ontmoeten. Moeder en de andere volwassenen ontmoetten elkaar in de woonkamer van hun vriendin Gabby. Dus vroegen de meisjes aan Gabby, die ook 10 was, of de kindergroep tegelijk met de bijeenkomst van de volwassenen in haar garage kon samenkomen. Gabby vroeg het aan haar ouders, en ze stemden toe. Dus werd er een plek gevonden waar de kinderen elkaar konden ontmoeten.

Toen moesten Dafne en Isadora kinderen zoeken die naar hun bijeenkomst konden komen. De meisjes gingen naar een park in de buurt van hun huis. Ze zagen verschillende andere meisjes op een bankje praten. 'Hoe heet je?' vroeg Dafne aan een van de meisjes. 'Sofia,' antwoordde het meisje. 'Goedenavond,' zei Dafne. 'Ben je vrij op vrijdagavond?' Sofia zei dat ze op vrijdagavond meestal alleen thuis was en zich verveelde. 'Kom eens bij Gabby thuis,' zei Dafne. 'We gaan leuke spelletjes doen, wat eten en over het Woord van God praten. Je kent Gabby toch wel?'

Sofia kende Gabby en ze accepteerde de uitnodiging graag. Ze zei dat ze het eerst aan haar ouders moest vragen, maar ze was er zeker van dat ze mee mocht. Dafne nodigde ook Sofia's vriendjes uit. Daarna liepen Dafne en Isadora door het park en nodigden ze elk kind uit dat ze tegenkwamen. Iedereen die hun uitnodiging hoorde, stemde in.

Op vrijdagavond kwamen alle kinderen van het park naar Gabby's garage. Dafne was blij en verrast Sofia en 25 andere kinderen te zien. Om de bijeenkomst te openen, stelden Dafne en Isadora zich voor en verwelkomden de andere kinderen. Toen zei Dafne: 'We zijn heel blij, want het is vrijdagavond. Het is al sabbat.' De andere kinderen keken verward. 'Hoe kan het nu sabbat zijn?,' zei Sofia.

Het was precies het antwoord waar Dafne op had gehoopt. Ze legde uit dat de Bijbel leert dat de sabbat duurt van zonsondergang op vrijdag tot zonsondergang op zaterdag. Vervolgens lazen alle kinderen in de Bijbel dat God op de sabbat rustte na de schepping van de aarde. Ze lazen ook het vierde gebod voor, dat luidt: 'Houd de sabbat in ere als een heilige dag.' (Exodus 20:8.) 'Ah, ja,' zei Sofia. 'Nu snap ik het.'

Na de Bijbelstudie serveerden Dafne en haar zus popcorn met guave en mangosap. Voor iedereen het wist, was de bijeenkomst voorbij. Hij had anderhalf uur geduurd. 'Kom volgende week vrijdagavond terug,' zei Dafne. Alle kinderen beloofden terug te komen. Ze hadden de bijeenkomst leuk gevonden. 'Het was leuk,' zei Sofia. 'We nemen een cadeautje mee,' zei een ander. De volgende vrijdag kwamen de kinderen met cadeautjes: snoep en chocoladetaart om op te eten na het bestuderen van de Bijbel.

Naarmate de weken verstreken, merkte Dafne dat Sofia de bijeenkomsten erg leuk vond. Ze vond het erg leuk om over Jezus te leren. Zo'n vijftien vrijdagen na de eerste bijeenkomst vroeg Dafne aan Sofia: 'Wil je je hart aan Jezus geven en je laten dopen?' 'Ja!' riep Sofia uit. Inmiddels zijn Sofia en verschillende andere kinderen uit de kindergroep gedoopt. En dat is nog niet alles. Sofia's oom en tante hoorden haar over de Bijbel praten en willen zich ook laten dopen. Dafne is heel blij! Het is geweldig om een kindergroep te hebben.

Bid dat veel mensen in Brazilië Jezus zullen leren kennen met behulp van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook wel bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject. Een deel van de collecte is bestemd voor de opening van een kerk voor kinderen in de Pernambucano Adventist Academy, gelegen in de regio van Brazilië waar Dafne woont. Bedankt voor het plannen van een gulle gift voor dit belangrijke project.

De sabbat is bijzonder

Brazilië, 22 november

Gaby

Voor de zesjarige Gabby was zaterdag een dag om tekenfilms te kijken op YouTube. Het was een dag om bordspellen te spelen met haar veertienjarige broertje Wesley. Het was een dag om verstoppertje te spelen met haar vriendjes in het park vlakbij haar huis. Het was zelfs een dag om haar huiswerk te maken. Maar er was één ding dat zaterdag níét was. Het was geen dag om naar de kerk te gaan.

Toen nodigde een van Wesley's vriendjes hem uit om lid te worden van de Pathfinderclub in een adventkerk. Wesley was dol op Pathfinders. Hij vond het geweldig om nieuwe vriendjes te maken en nieuwe vaardigheden te leren. Al snel merkte hij dat er tegelijkertijd met de Pathfinderclub in de kerk een club voor kleine kinderen bijeenkwam. De andere club heette Adventurers en was voor kinderen van vier tot negen jaar.

Hij herinnerde zich de zesjarige Gabby thuis. Hij vertelde mama en Gabby over de Adventurers. 'Ik denk dat Gabby het heel leuk zou vinden,' zei hij. 'Ze kan met me mee. Veel van mijn vrienden bij Pathfinders hebben jongere broers en zussen die tegelijkertijd naar Adventurers gaan.'

Gabby vond het een geweldig idee. Ze vond het nog leuker toen ze beseftte dat de volgende Adventurers-bijeenkomst de dag voor haar zevende verjaardag zou plaatsvinden. Het leek het perfecte verjaardagscadeau. 'Mag ik mee? Mag ik mee?' smeekte ze mama.

Mama glimlachte en gaf toestemming.

Gabby vond het geweldig om een Adventurer te zijn. Ze maakte veel nieuwe vrienden, en een van hen was Dafne. Gabby en Dafne waren burens. Ze kenden elkaar al van voor Adventurers, maar ze hadden nog nooit met elkaar afgesproken. Nadat ze elkaar bij de Adventurers-club hadden gezien, werden ze vriendinnen en begonnen ze samen te spelen.

Toen raakte Dafnes moeder bevriend met Gabby's moeder. Dafnes moeder begon bij Gabby thuis te komen om de Bijbel te bestuderen met zowel Gabby als haar moeder. Terwijl ze de Bijbel lazen, begon Gabby van Jezus te houden. Haar liefde voor Jezus werd steeds groter. Ze leerde dat zaterdag een extra bijzondere dag is.

Vele maanden gingen voorbij. Wesley werd gedoopt op een Pathfinder-kamp en Gabby was weer jarig. Toen, op een gelukkige dag, gaven Gabby en mama hun hart aan Jezus en werden ze samen gedoopt.

Tegenwoordig is zaterdag Gabby's favoriete dag van de week. Zaterdag is niet langer een dag om tekenfilms op YouTube te kijken. Het is niet langer een dag om bordspellen te spelen of om verstoppertje te spelen met vriendjes. Zaterdag is zelfs niet langer een dag om huiswerk te

maken. Dat is heel, heel goed! Zaterdag is nu sabbat, een dag om naar de kerk te gaan en speciale tijd met Jezus door te brengen.

Elke vrijdagavond, wanneer de sabbat begint, komen 25 tot 30 kinderen samen in de garage van Gabby's gezin om de Bijbel te bestuderen met een klein groepje onder leiding van Dafne. Gabby geeft ook Bijbelstudie aan vier kinderen. Bovenal wil ze dat alle kinderen Jezus leren kennen, die zichzelf de 'Heer van de sabbat' noemt (Marcus 2:28).

Bid dat veel mensen in Brazilië Jezus zullen leren kennen met behulp van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook wel bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject. Een deel van de collecte is bestemd voor de opening van een kerk voor kinderen in de Pernambucano Adventist Academy, gelegen in de regio van Brazilië waar Gabby woont. Bedankt voor het plannen van een gulle gift voor dit belangrijke project.

Beangstigend nieuw op de televisie

Brazilië, 29 november

Andrielle

Het kijken naar het televisienieuws maakte de 10-jarige Andrielle bang. Elke avond zette papa de tv aan om thuis in Brazilië naar het nieuws te kijken. Elke avond keken Andrielle en haar 13-jarige broertje Alef met hem mee. Maar er gebeurden veel nare dingen in het nieuws. Het leek wel alsof het televisienieuws elke avond stormen, aardbevingen en andere natuurrampen liet zien. Het leek wel alsof het televisienieuws elke avond diefstal, moord en andere nare dingen liet zien. Het was eng om naar het nieuws te kijken. Andrielle zag zoveel nare dingen op televisie dat ze besloot dat de wereld binnenkort zou vergaan.

Andrielle had in de kerk over het einde van de wereld gehoord. Elke zondag nam haar oudere zus, Shirley, haar en Alef mee naar een andere kerk. Andrielle hoorde in de kerken dat wanneer de wereld verging, Jezus zou komen en zijn kinderen naar de hemel zou meenemen. Ze wilde niets liever dan naar de hemel gaan en bij Jezus wonen. Maar de predikanten spraken er nooit over hoe mensen naar de hemel konden gaan en bij Jezus konden wonen. Ze sloegen hun Bijbel nooit open om Bijbelverzen te lezen over hoe ze zich konden voorbereiden op Jezus' komst.

Andrielle hoopte erachter te komen door zelf de Bijbel te lezen. Ze vond thuis een kleine Bijbel met het Nieuwe Testament en las er elke avond voor het slapengaan in. Het kleine meisje las de boeken Matteüs en Openbaring. Ze waren erg interessant. Maar ze begreep er niet veel van. Ze wist nog steeds niet hoe ze zich moest voorbereiden op de hemel.

Op een avond, nadat ze weer eens een eng nieuwsprogramma op televisie had gezien, sprak ze met haar broer Alef. 'We moeten tot Jezus bidden om ons de ware kerk te laten zien die ons zal voorbereiden om naar de hemel te gaan,' zei ze. Alef vond het een goed idee en sloot zijn ogen voor het gebed. 'Stuur ons naar de ware kerk,' bad Andrielle. 'We willen ons voorbereiden op uw wederkomst. We willen echt heel graag naar de hemel.' Andrielle voelde zich beter na het gebed. Ze wist dat Jezus haar op de een of andere manier zou helpen zich voor te bereiden op de hemel en Hem te ontmoeten.

Er gingen twee jaar voorbij.. Andrielle en haar oudere zus Shirley verhuisden van hun vader naar haar moeder en stiefvader. Alef bleef bij haar vader. Op een zaterdagochtend zei Shirley abrupt: 'Andrielle, laten we naar de kerk gaan.' Andrielle was verrast. Ze was nog nooit op zaterdag naar de kerk geweest. Het voelde ongebruikelijk om op zaterdag te gaan, maar ze ging toch omdat ze gewend was om met Shirley naar de kerk te gaan.

Andrielle en Shirley werden hartelijk ontvangen in de adventkerk. Andrielle voelde zich op haar gemak. Ze vond het fijn dat mensen de Bijbel openden en eruit voorlezen. Ze voelde zich thuis. De week erna en de week erna kwam ze met haar zus terug, en ook de week daarop. Toen begon Andrielle de Bijbel te bestuderen met twee vrouwen uit de kerk. Haar moeder en stiefvader deden mee aan de Bijbelstudies.

Terwijl ze lezen, zag Andrielle dat de Bijbel uitlegde hoe je je kunt voorbereiden op de hemel en het leven met Jezus. Ze las in Johannes 3:16: 'Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' Het enige wat ze hoefde te doen om naar de hemel te gaan, was in Jezus geloven. Op dat moment beseft Andrielle dat God haar gebed van twee jaar eerder had verhoord. Ze had het antwoord op haar grootste vraag in de Bijbel gevonden.

Nu is Andrielle een 27-jarige verpleegster die zich voorbereidt om zendelinge te worden in de Filipijnen. Ze wil mensen overal vertellen dat de wereld binnenkort vergaat en dat ze zich kunnen voorbereiden om naar de hemel te gaan door in Jezus te geloven. 'Ik ben zo blij en dankbaar dat God mijn gebed heeft verhoord, ook al was het de stem van een klein kind,' zei ze. 'Ik ben Hem zo dankbaar dat Hij me naar de ware kerk heeft geleid.'

Bid dat veel mensen in Brazilië zich zullen voorbereiden op Jezus' komst met behulp van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalcollecte van het zendingsproject. Een deel van de opbrengst is bestemd voor de opening van een kerk voor kinderen op de Pernambucano Adventist Academy, gelegen in de regio van Brazilië waar Andrielle woont. Hartelijk dank voor je gulle bijdrage aan dit belangrijke project.

Een baby vertelt over Jezus

Brazilië, 6 december

Hadassa

Hadassa is acht jaar oud en vertelt al acht jaar over Jezus. Hoe is dat mogelijk? Kan een baby over Jezus praten? Dat is precies wat Hadassa in Brazilië heeft gedaan. Het begon allemaal voordat Hadassa geboren werd. Papa en mama wilden heel graag een baby. Ze baden en baden. Ze wachtten en wachtten. Maar er gebeurde niets. Ze baden en wachtten nog eens. 'God, als U ons een kind geeft, zullen we zo dankbaar zijn,' zei mama. 'God, als U ons geen kind geeft, zullen we U nog steeds dienen,' zei papa. 'Maar als U ons wel een kind geeft, zullen we het kind aan U geven.'

Toen beviel mama op een dag van de kleine Hadassa. Papa herinnerde zich zijn belofte. Vanaf de dag dat Hadassa geboren was, wijdden hij en mama haar aan God. Ze begonnen Hadassa op te leiden tot zendeling. Toen Hadassa nog maar een maand oud was, begonnen papa en mama haar mee te nemen om op sabbatmiddagen christelijke boeken te delen. Papa en mama droegen haar in hun armen en praatten met mensen die in hun auto's bij een rood stoplicht stonden te wachten.

Mensen waren dolblij de kleine baby te zien. 'Ooo, wat is ze schattig!' zeiden ze. Papa en mama glimlachten terug en boden christelijke boeken aan. Ze boden ook aan om te bidden. Veel mensen namen boeken en gebeden aan. 'God zegene je,' zei de een. 'God zegene je gezin,' zei een ander. Bijna iedereen zei: 'God zegene je dochtertje.'

Toen Hadassa twee was, begon ze zelf boeken uit te delen. Ze begon ook zelf te bidden. Op een sabbatmiddag riep een moeder die in een auto bij een rood stoplicht stond te wachten: 'Ooo, wat is ze schattig!' Papa en mama glimlachten en gaven Hadassa een christelijk boek om aan de moeder te geven. Toen de moeder het boek aannam, zei papa tegen Hadassa: 'Bid voor haar. Vraag naar haar naam en bid voor haar.' Hadassa vroeg de moeder naar haar naam en hoorde dat het Maria was. 'Mag ik voor je bidden?' vroeg ze. Maria stemde toe, en Hadassa bad: 'Vader in de hemel, zeg Maria en haar familie.' Maria was blij. 'God zegene u,' zei ze tegen Hadassa's ouders. 'God zegene uw familie. God zegene uw dochtertje.'

Mensen vonden het fijn als Hadassa voor hen bad. Sommigen huilden. Anderen bedankten haar. Weer anderen zeiden: 'Ik had dat precies op dit moment nodig. Het was God die je gestuurd heeft.' Hadassa hield ervan boeken uit te delen en te bidden. Ze voelde zich helemaal niet nerveus. Ze was blij omdat ze mensen hielp.

Nu is Hadassa acht en ze vindt het nog steeds leuk om boeken uit te delen en voor mensen te bidden bij kruispunten. Maar ze geeft ook Bijbelstudie aan haar klasgenoten. Daarnaast preekt ze in de kerk. Ze wil bovenal zendeling worden als ze groot is. Ze wil ver weg van Brazilië reizen en als zendeling in een ander land dienen. Maar voor nu is ze blij om Jezus in Brazilië te delen. 'Om zendeling te zijn, moet ik de Bijbel lezen, bidden en God prijzen,' zegt ze. 'Zo zal God mij helpen een geweldige zendeling te zijn.'

Bid dat veel kinderen in Brazilië geïnspireerd zullen worden om zendeling te worden met behulp van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal, ook wel bekend als de kwartaalcollecte voor het zendingsproject. Een deel van de collecte zal worden gebruikt om een kerk voor kinderen te openen op de Pernambucano Adventist Academy, gelegen in de regio van Brazilië waar Hadassa woont. Bedankt voor het plannen van een gulle gift voor dit belangrijke project.

Een jongens grootste droom

Brazilië, 13 december

Kaue

Kaue had maar één droom. Hij wilde lezen en schrijven. Hoewel Kaue acht jaar oud was, was hij nog nooit naar school geweest. Kaue woonde in de Braziliaanse stad Recife, waar veel scholen zijn. Maar Kaue was nooit naar een school geweest vanwege een puinhoop thuis. Zijn ouders waren gescheiden net toen hij de juiste leeftijd had om naar school te gaan. Dus miste hij dat jaar school. Toen werd hij naar zijn oma gestuurd. Door de verhuizing en alle veranderingen miste hij voor het tweede jaar school. Nu leek het hem alsof hij nooit meer naar school zou gaan. Hij vroeg zich af of zijn droom om te lezen en te schrijven ooit uit zou komen.

Toen vertelde iemand oma over een kerkelijk gemeenschapscentrum met leuke leerprogramma's voor kinderen. Kaue ging naar het kerkelijk centrum om meer te weten te komen. Toen hij aankwam, vroeg een vriendelijke psycholoog naar zijn naam. Dat was makkelijk. 'Kaue,' zei hij. Toen vroeg ze hem naar zijn grootste wens. Dat was ook makkelijk. 'Mijn grootste droom is lezen en schrijven,' zei hij. De psycholoog wilde Kaues droom helpen verwezenlijken. Het kerkelijk centrum had geen programma om kinderen te leren lezen en schrijven. Maar er was wel een programma om kinderen te leren computers te gebruiken.

De psycholoog sprak met de directeur van het centrum, die toevallig ook haar eigen moeder bleek te zijn. 'Ik geloof in deze jongen,' zei de psycholoog. 'Laten we hem inschrijven voor de computerles.' De directeur stuurde Kaue naar de computerles. De computerleraar heette de jongen welkom. Vervolgens zette hij de jongen voor een computer en gaf hem een vel papier met woorden erop. 'Typ dit,' zei hij.

Kaue zat voor de computer. Hij deed niets. Hij kon niet lezen of schrijven. De computerleraar ging naar de directeur van het centrum, die toevallig ook zijn eigen moeder bleek te zijn. 'Deze jongen kan niet lezen of schrijven,' zei hij. 'Mam, hij kan deze les onmogelijk volgen.' Maar de directeur van het centrum geloofde in Kaue. Ze wilde hem een kans geven. 'Zet hem maar bij een ander kind,' zei ze. 'Hij kan het met een ander kind leren.' 'Maar mam,' zei de computerleraar. 'Dat is onmogelijk.' Maar de directeur van het centrum stond erop, en Kaue werd gekoppeld aan een jongen die kon lezen en schrijven.

De dagen verstreken en Kaue begon te leren lezen en schrijven. Langzaam leerde hij het alfabet. Toen leerde hij de letters van het alfabet op de computer typen. Toen leerde hij zijn naam spellen: 'K-A-U-E.' De eerste keer dat hij zijn eigen naam op de computer typte, was hij dolenthousiast. 'Ik kan mijn eigen naam schrijven!' riep hij uit. 'Ik kan mijn eigen naam schrijven!'

Weken en maanden gingen voorbij en Kaue leerde meer lezen en schrijven dan alleen zijn eigen naam. Hij begon de Bijbel te lezen en zijn favoriete Bijbelverzen op te schrijven. Hij begon ook op sabbat naar de kerk in het buurthuis te gaan. Hij werd lid van de Adventurers-

club van de kerk en mensen in de kerk hielpen hem een Adventurers-uniform te kopen. Na een tijdje kon hij naar een gewone school met andere kinderen.

Kaue is nu elf jaar oud. Een paar maanden geleden gaf hij zijn hart aan Jezus en liet hij zich dopen. Hij is heel gelukkig! Hij lacht de hele tijd omdat zijn droom is uitgekomen. Hij kan lezen en schrijven.

Bid dat veel kinderen in Brazilië zullen leren lezen en schrijven op de Pernambucano Adventist Academy, een basisschool en middelbare school in de regio van Brazilië waar Kaue woont. Een deel van de dertiende sabbatopbrengst van dit kwartaal, ook wel bekend als de kwartaalopbrengst van het zendingsproject, zal helpen bij het openen van een kerk op de academie. Bedankt voor het plannen van een gulle gift voor dit belangrijke project.

Het leven is goed met God

Brazilië, 20 december

Anderson

Het leven was goed toen moeder op de Northeastern Adventist School in Brazilië werkte. Het gezin had altijd genoeg te eten. Anderson was zes jaar oud toen moeder de kleren van de leraren en leerlingen op school begon te wassen. Er stroomde een rivier door het schoolterrein, maar moeder waste daar geen kleren. Het water was te vuil. Moeder droeg de was een eindje verderop naar een rivier met schoon water. Daar waste ze de kleren met de hand. Daarna droogde, streek en vouwde ze de kleren. Moeder nam Anderson op sabbat mee naar de schoolkerk. De jongen leerde daar over God.

Maar toen sloeg het noodlot toe. Toen Anderson 11 was, begon het harder te regenen dan normaal. Het water van de vuile rivier steeg steeds hoger. Al snel stonden de huizen van de leraren onder water. Het water zette ook de schoolkerk onder water. De overstroming overspoelde de Northeastern Adventist School en de hele school werd verwoest. Ook Andersons huis werd verwoest. De jongen en zijn gezin hadden geen plek meer om te wonen. Moeder had geen plek meer om te werken. Het leven werd zwaar voor Anderson en zijn gezin. Ze verhuisden een paar maanden naar een kleine boerderij. Daarna verhuisden ze naar een stad. Daarna verhuisden ze weer naar een andere stad. Anderson ging niet meer naar de kerk. Hij leerde niet meer over God.

Drie jaar gingen voorbij. Toen Anderson 14 was, kreeg hij een baan als winkelbediende. Hij leerde over God van een andere winkelmedewerker, een jongeman genaamd Marlon. Marlon praatte graag over God en zei dat God mensen verbood varkensvlees en ander onrein vlees te eten. Anderson besloot een grap uit te halen. Op een avond pakte hij stiekem wat varkensvlees uit de vriezer van de winkel en wikkelde het om het stuur van de fiets die Marlon de volgende dag naar zijn werk zou gebruiken. De volgende ochtend kwam Marlon op zijn werk en was verrast dat er varkensvlees om het stuur van zijn fiets gewikkeld zat. 'Wie heeft dit gedaan?' vroeg hij, terwijl winkelmedewerkers grinnikten.

Anderson deed alsof hij er geen aandacht aan schonk, maar hij glimlachte. Marlon wilde het varkensvlees niet aanraken, dus pakte hij een bezemsteel en duwde het vlees daarmee van de fiets op de grond. Anderson liep nonchalant naar het vlees op de grond, pakte het in en legde het terug in de vriezer om te verkopen. Hij vond de grap leuk en haalde steeds weer grappen met Marlon uit. Marlon merkte dat hij de grappenmaker was, maar hij werd nooit boos. Hij schudde alleen zijn hoofd en zei: 'Nee, niet weer.' Toen nodigde hij Anderson uit om mee naar de kerk te gaan. Anderson ging niet.

Een jaar ging voorbij. Twee jaar. Acht jaar. Marlon bleef Anderson uitnodigen om mee naar de kerk te gaan. Telkens als hij Anderson zag, zei hij: 'Kom mee naar de kerk.' Toen ging Anderson er op een dag heen. De kerk hield evangelisatiebijeenkomsten en Marlon preekte over Jezus. Anderson kwam de volgende dag terug, en de dag daarop weer. Terwijl hij over

Jezus leerde, kwamen de herinneringen terug. Hij herinnerde zich dat zijn moeder zijn hand pakte toen hij een kleine jongen was en hem meenam naar de kerk van de Northeastern Adventist School.

Het duurde niet lang voordat Anderson zich liet dopen. Toen was het Andersons beurt om mensen uit te nodigen voor de kerk. Hij wilde dat iedereen over Jezus zou leren. Inmiddels heeft Anderson drie kerken gesticht in Brazilië. Hij heeft ook meer dan 100 mensen tot de doop geleid, waaronder zijn eigen moeder en andere familieleden. Anderson zegt dat het leven goed is. Hij zegt dat het leven goed is als je van God houdt en van andere mensen houdt. Hij nodigt mensen steeds weer uit voor de kerk – net zoals Marlon hem uitnodigde. ‘Dankzij Marlons voorbeeld heb ik mijn familie nooit opgegeven,’ zegt hij.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst van dit kwartaal, ook bekend als de kwartaalopbrengst van het zendingsproject, is bestemd voor de opening van een kerk in de Pernambucano Adventist Academy in Brazilië. De academie werd na de overstroming geopend ter vervanging van de Northeastern Adventist School, maar heeft nog steeds geen eigen kerkgebouw. Jouw gift helpt bij de opening van een kerk waar kinderen samen met hun familie kunnen bidden, net zoals Anderson als kind met zijn moeder deed. Bedankt voor het plannen van een gulle gift voor dit belangrijke project volgende sabbat.

Dertiende sabbat: Een trouwe jongen in de Amazone

Brazilië, 27 december

Glauco

Glauco had zes broers en vijf zussen, en hij voelde zich door hen allemaal afgewezen. Hij voelde zich afgewezen door zijn moeder, en hij voelde zich afgewezen door zijn vader, die het gezin in de steek had gelaten. Waarom voelde hij zich zo afgewezen in Brazilië? Het begon allemaal toen hij nog een kleine jongen was en zevendedagsadventisten naar zijn afgelegen dorp aan de Amazone kwamen. De zendelingen bouwden een kerk en lieten die over aan een zendeling genaamd Pita. Pita leerde de dorpingen drie maanden lang over Jezus. Hij leerde Glauco bidden. Hij leerde Glauco over de sabbat en de rest van Gods geboden. Pita nodigde Glauco uit om lid te worden vande Adventurer Club in de kerk.

Glauco wist niet zeker of hij een Adventurer wilde worden. Maar hij ging naar een Adventurer bijeenkomst en hij vond het leuk. Het was leuk en hij genoot van het luisteren naar Bijbelverhalen. Hij keek ernaar uit om de volgende week terug te gaan. Maar toen hij terugkwam, was de Adventurer Club gesloten. De kerk was gesloten. Pita was onverwachts vertrokken en de jongen wist niet waarom. Niemand in het dorp kon de kerk en de Adventurer Club runnen, dus beide waren gesloten.

Maar hoewel de kerk gesloten was, beschouwde Glauco zichzelf als een zevendedagsadventist. Hij vond thuis een Bijbel en las er regelmatig in. Hij hield de sabbat. Elke sabbat ging hij naar zijn slaapkamer om liederen te zingen en de Bijbel te lezen. Hij was de jongste van het gezin en zijn oudere broers vonden het niet leuk om hem de Bijbel te zien lezen en de sabbat te houden. Ze geloofden niet in God, en ze vonden dat Glauco ook niet in God behoefde te geloven.

Op een dag, terwijl Glauco de Bijbel las, kwam een van zijn broers en trok het boek uit zijn handen.. ‘Je hoeft dit niet te lezen,’ zei hij. ‘Het is een sprookje.’ Glauco voelde zich te jong om terug te vechten, dus hij hilde alleen maar. De broers pestten Glauco elke keer dat ze hem de Bijbel zagen lezen. Soms sloegen ze hem. Op een dag pakten ze de Bijbel en scheurden hem doormidden. Glauco wist niet wat hij moest doen. Hij probeerde het zijn moeder te vertellen, maar ze wilde niet luisteren.

Er gingen een paar jaar voorbij. Glauco groeide op tot een tiener en zijn broers bleven hem plagen. Toen vertelde moeder op een dag dat er een drijvende kerk was aangekomen op de Amazone. Ze wilde hem zien. ‘De dominee kwam vandaag bij ons thuis en nodigde ons uit om God te aanbidden op zijn boot,’ zei ze. ‘Hij zei ook dat we prijzen konden winnen.’ Glauco's broers waren enthousiast om naar de drijvende kerk te gaan en een voetbal of een koekenpan te winnen. ‘Laten we naar de boot gaan!’ zei de een. ‘We kunnen iets winnen!’ zei een ander.

Glauco wist niet zeker wat voor soort kerk er op een boot bijeenkwam, maar hij besloot het uit te zoeken. Het winnen van een prijs interesseerde hem niet. Hij wilde alleen horen wat de

dominee te zeggen had. De jongen ging met zijn moeder en broers naar de drijvende kerk. Nadat de dominee de prijzen had uitgereikt, bleef hij nog even luisteren naar de dominee, die vertelde over een goede gezondheid. Zijn ogen werden groot van verbazing toen de dominee zijn toespraak begon met de woorden: 'Wij zijn van de zevendedagsadventisten.'

Glauco was blij! De dominee was een zevendedagsadventist! Hij glimlachte van oor tot oor. Hij had bijna de hoop opgegeven om ooit nog naar een adventkerk te gaan. De drijvende kerk bleef vijf maanden in het dorp. Elke donderdag hield de dominee een speciale bijeenkomst voor tieners, en ze zongen, speelden spelletjes en praatten. De dominee vroeg de tieners hun verhalen te vertellen. Glauco vertelde dat hij door zijn familie was afgewezen. Hij vertelde dat hij maar één bijeenkomst van de Adventurers had bijgewoond, maar dat hij nog steeds van Jezus hield en de sabbat hield. Toen hij klaar was, zei de dominee: 'Dus, je bent in het verleden naar een adventkerk geweest. Wil je je laten dopen?'

Glauco was erg blij met de vraag. Hij wilde zich laten dopen. De dominee vertelde Glauco ook dat hij zendeling voor Jezus kon worden via One Year in Mission, een programma voor tieners en jongvolwassenen. 'Zou je graag zendeling willen worden?' vroeg de dominee. Glauco zei meteen ja. Maar zijn moeder en broers vonden het idee dat hij gedoopt zou worden niet goed. Ze vonden dat hij geen zendeling moest worden. Hoewel Glauco een tiener was, voelde hij zich te jong om zich te verzetten. Dus huilde hij alleen maar. 'Mijn hele leven heb je nog nooit iets goeds voor me gedaan,' zei hij. 'Kun je me niet gewoon vrijlaten?'

Niemand kon Glauco ervan weerhouden zich te laten dopen, en hij gaf zijn hart aan Jezus door zich te laten dopen in de Amazone. De dominee van de drijvende kerk doopte hem samen met een aantal andere mensen uit het dorp. De adventkerk van het dorp, die al zoveel jaren gesloten was, werd gerenoveerd en heropend. Glauco was blij! Hij was blij dat hij zijn leven aan Jezus had gegeven en dat hij elke sabbat naar de adventkerk kon gaan, zelfs nadat de drijvende kerk was vertrokken. Of hij nu zendeling werd of niet, dat maakte niet uit. Hij wist dat God voor hem zou zorgen.

Naarmate de dagen verstreken, zag Glauco's moeder hoe gelukkig hij was. Ze was nieuwsgierig waarom, en ze begon met de predikant van de drijvende kerk te praten. Daarna bestudeerde ze de Bijbel met hem. Een maand na Glauco's doop werd ook zij gedoopt. Daarna veranderde Glauco's leven volledig. Zijn moeder veranderde van gedachten over het feit dat hij zendeling zou worden en zei tegen hem: 'Ga en dien de Heer!' Nu bereidt Glauco zich voor om een jaar als zendeling door te brengen. Hij kan zijn geluk niet op. 'Het maakt niet uit wat mensen tegen je zeggen,' zegt hij. 'Doe gewoon wat Jezus je opdraagt in de Bijbel.'

De drijvende kerk die Glauco's dorp aan de Amazonerivier bezocht, werd gekocht met de hulp van een dertiende sabbatcollecte in 2016, ook bekend als het driemaandelijke zendingsproject. Dit kwartaal zal de collecte een ander belangrijk project in Brazilië helpen: de bouw van een kerk voor kinderen aan de Pernambuco Adventist Academy. De collecte zal ook naar drie projecten in Chili gaan: de opening van 100 sabbatschoollokalen voor kinderen in kerken met een laag inkomen; nieuwe slaapzalen voor 50 extra studenten aan de Chile Adventist University; en een nieuw Adventist Volunteer Service centrum aan de Chile

Adventist University dat elk jaar 30 zendelingen de wereld in zal sturen. Hartelijk dank voor je gulle gift voor deze belangrijke projecten.